

Йордан Матеев

Звезда

Коледните празници бяха отлетели, но лошата кашлица продължаваше да мъчи хлапето. От същото страдание само преди една година беше починала майка му и го беше оставила самичък на този свят. Никога не бе виждал баща си, а братя и сестри — нямаше; така че осиротя още на крехка възраст.

Преди живееха под наем в тясна схлупена квартира, но когато майка му умря го изгониха веднага от там. Някакви хора се опитаха да го приютят в една голяма, мрачна сграда, която носеше непонятното и страшно име „сиропиталище“, но момчето се беше изплашило и беше избягало от тях.

Не искаше да го настанят в онова място; нищо лошо не беше сторило, за това побягна с всички сили на далеч; всъщност — накъдето му видеха очите.

През лятото се препитаваше с каквото му попадне; научи се да припечелва по нещичко от милостиня; пък и през летните месеци можеше да спи под откритото небе; тогава то беше ласкаво, топло — обсипано цялото с едри блещукащи звезди.

Хората го съжаляваха, даваха му храна и по някоя пара да си купи нещо, каквото то си пожелае. Но то не си купуваше нищичко; беше се сприятелило с едно малко котенце и често му купуваше лакомства от магазините за домашни любимци и с грейнало от радост лице го наблюдаваше как си похапва и как сетне си гони само опашката.

След лятото се възцари хладната есен и животът на момчето стана труден. Нощите бяха студени, сухата кашлица го тормозеше все по-упорито и по-упорито. Пухкавият му приятел беше пораснал и нощем те се притискаха един към друг, за да се предпазят от поривите на ледения вятър.

Така зъзнейки и кашляйки в шепите си, момчето дочака Коледа.

На Бъдни вечер се прегърнаха с котарака; на Рождество — хлапето целуна мъркащия си другар по влажния нос. Пожела му щастие през настъпващата Нова година и да си останат неразделни другари завинаги.

В новогодишната вечер, момчето и пухкавото зверче дълго слушаха радостните възгласи на тълпата на празнуващия площад; гледаха, притиснати небето, озарено от красиви разноцветни фейерверки и илюминации. Котаракът мъркаше доволен, че се топли от топлината на тялото на невръстния си приятел, а хлапето кашляше все по-задавено и все по-отчаяно в шепите си — дробовете му пламтяха от раздиращата ги болка.

Ах, да можеше да се постопли поне мъничко някъде! Но нощта беше дяволски студена и неприветлива, каквато бе винаги край зимното море. Момчето усещаше как силният студ пронизва костите му като с остри кинжали и как отцежда и последната капчица топлинка от детското му телце.

Някъде съвсем наблизо, под една разкошна елха, украсена с много красиви играчки, едно румено момченце, получи своя подарък от родителите си — мобилен телефон. От цветния екран на телевизора тъкмо призоваваха да се помогне със SMS на бедните и самотни деца; хлапето си нямаше понятие как ще им помогне със своя SMS, но реши да го изпрати в тази вълнуваща новогодишна нощ.

В същия момент, когато благотворителният SMS отлиташе в ефира, момчето за последно притисна котарака към гърдите си. Може би в сетен опит да се стопли; може би от любов към верния си и единствен приятел; може би от жалост, че все пак ще се разделят, въпреки даденото обещание, че ще са винаги заедно. В същия миг се случи и още едно събитие — в тъмното кадифе на небето, блесна внезапно ярка звезда. Нищо чудно да беше онази — Витлеемската, — за която нито хлапето, нито котаракът знаеха, тъй като никой не беше им разказвал историята на Исус.

А може би винаги се получава така, когато нечий невинен живот напуска земята.

Варна, 30 декември

КРАЙ

© 2007 Йордан Матеев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4648>]